nüüd karja ma peält ärrajooksnud. Mihkelkäis ühhes kohtas, mis temmale woóras olli ja otsis hoost woóra karja ma peále, siis tulli temma wasto üks weike tüdruk, kennel wagen käes olli, mis ta omma kaela rettikkoga olli kinni katnud. Mihkel terretas tedda, ja küssis: kuhho ta ni nobbeste tahtis minna? Lasse ma lähhen! ütles ta, pean ruttama, ennego se leem külmaks saab, mis ma ühhe wanna wabbanikko naesele wiin, kes mitte kaugelt siit ommas majas haige maas on. Oh! kui wägga wóttab ta ennast kül rõmustada, ma arwan et ta ommeti ihhaldab sõa, et aggá temma jallad haiged on. Mul on ka plaastrid taskus, sedda ma ostsin temmale, kui ma eile omma issaga liñnas ollin, ja sedda kül omma enese rahha eest, mis ma omma essimesse paari sukkade eest ollin saan ud, neid ollin ma ise, omma tasso willast keddranud ja kuddumud. Ma tahhan nüüd sedda plaastrid selle waese naesele nartsoga peále woida, ja temma jallade peále panna, ja temma peab sedda leent sõma, siis wottab ta mind tännada, agga õigusse polest peaks ta mo emma tannama, sest mo kallis emma andis mulle willo ja leent, ja satis mulle sedda rõõmo, et ma woin teist aitada ja rõmustada. — — Nenda juttustas ta ikka peále Mihkliga käies, kunni nemmad haige wabbanikko naese maja ukse ette said.

Mihkel läks ka sisse ja näggi seál ühte naest, kelle jallad täis hawad olid, mis pisoke Hãddi suure holega plaastri nartsadega kinni pannt. Kui ta sedda olli teinud, siis ta wottis rettiko wagna peält ärra ja pallus haiget, et ta wottaks sõa. Se hakkas tedda tännama, agga Hãddi olli jubba nobbeste uksest wälja läinud, ja ei tulnud mitte taggasi. Oh! Jummal tassugo sedda selle hea lapsele ütles haige naene, ilma temmata ma peaksin kül nälga ja haigusse pärrast ärranórkuma, agga pea-